

Aquí tens una entrada del DCVB. Digues on es troba cadascun dels elements de l'esquerra:

ETIMOLOGIA

PRONÚNCIA

INFORMACIÓ
MORFOSINTÀCTICA

ENTRADA

ACEPCIONS

LOCUCIONS

DERIVATS

Institut d'Estudis Catalans Diccionari català-valencià-balear

INSTITUCIÓ FRANCESC DE BORJA MOLL

í B Aa

DIEC2 DDLC CTILC Sinònims CTT TERMCAT

FIDEU *m.*

|| 1. Cadascuna de les peces de pasta de farina, de forma cilíndrica i de poc gruix, que es mengen cuites, sia amb brou, sia seques; cast. *fideo*. Dues lliures de fideus, doc. a. 1429 (Aguiló Dicc.). De fideus que fossen bons yo crech, se vendrian a xexanta, doc. a. 1506 (BSAL, x, 303).

|| 2. **Fideus de mar**: actínia de tentacles molt llargs, que es fa per les roques marines i produeix coïssor a la pell del qui la toca (Empordà, Costa de Llevant).

|| 3. Banya de cep (Vimbodí); cast. *zarcillo*, *tijereta*. (V. [BANYA](#), II, || 1).

LOC.—**a**) **Esser prim com un fideu, o Semblar un fideu**: esser molt prim; es diu especialment de les persones molt magres.—**b**) **Quins fideus tan clars!**: es diu a un qui dóna raons molt poc consistents (Mall.).—**c**) **Quins fideus tan clars, per menjar amb forqueta!**: es diu referint-se a una cosa que va de qualsevol manera, que no duu bona marxa (Mall.).—**d**) **Menjar fideus**: esser molt xerraire.—**e**) **Estar tot fideus**: estar ple de satisfacció, mostrar excés de complacència (Mall.).—**f**) **Tot és estat brou i fideus**: es diu referint-se a una cosa que semblava de gran importància o que anava molt bé, i a la fi s'ha resolt en no-res o ha fracassat (Mall.).—**g**) **Posar-se fet un fideu**: irritar-se molt. Son pare... vent que no's casava en qui ell volia, es possá fet un fideu, molt barifundo, Rond. de R. Val. 28.

FON.: fiðéw (pir-or., or., occ.); fiðéw (val., bal.).

INTENS.—**a**) Augm.: *fideuàs*, *fideuarro*, *fideuot*.—**b**) Dim.: *fideuet*, *fideuetxo*, *fideuel-lo*, *fideuí*, *fideuó*.

ETIM.: incerta; segons Simonet Glos. cxciii, derivat del llatí *fides*, 'corda', per via del genitiu plural *fidium*. Aquesta procedència del genitiu plural, ideada per a explicar la forma del mot espanyol *fideos*, en realitat no l'explica. En els textos hispanoàrabs medievals es troba la forma *fidāux* (Dozy Suppl. II, 145), que és segurament un mot pres de l'espanyol. Segons J. Coromines (Est. M. Pidal, I, 41), *fideu* ve de l'àrab *fāḍ* 'abundar, vessar-se'.